

Arrest

nr. 114 630 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting stelt de voorzitter de afwezigheid van de verwerende partij vast. De verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

In casu blijkt uit de bespreking van het middel hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Over de gegrondheid

3. 1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt daarenboven niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Aangaande artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding en in fine van het enig middel naar dit artikel verwijst, maar dat zij voor dit artikel nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De verzoekende partij kan een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig aanvoeren, daar dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft.

De Raad merkt op dat het enig middel van de verzoekende partij doorspekt is met kritiek op de wetswijziging waarbij artikel 57/6/1 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd. De Raad is echter niet bevoegd om de kwaliteit van de wetgeving te beoordelen of om de compatibiliteit van de wet te toetsen aan artikel 3 van het Vluchtelingenverdrag.

Het algemene betoog van de verzoekende partij over asielaanvragen uit visumvrije landen en het feit dat visumvrijheid geen garantie biedt op “een totaal gebrek aan vervolgingen”, kan niet worden gevolgd

aangezien de lijst van veilige landen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de lijst van visumvrije landen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de verzoekende partij afkomstig is van een veilig land, doch pas na een individueel onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde elementen tot de conclusie komt dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Waar de verzoekende partij meent dat zij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatie-beroep kan indienen en dat dit haar geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, wordt opgemerkt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp. Er kan tevens verwezen worden naar het arrest van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld: “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (kan), in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, (...), heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt”.

Wat het ongeloofwaardig karakter van haar relaas betreft, en in het bijzonder de inschrijving in de middelbare school, de familieleden en de haar diploma met vermelding van de Griekse nationaliteit, beperkt de verzoekende partij zich in hoofdzaak tot het loutere voorhouden dat zij de volledige waarheid heeft verteld en dat alle door haar voorgelegde documenten waarachtig zijn. Voorts staat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voor, hetgeen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Zodoende slaagt de verzoekende partij er niet in de vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat, onder meer, voormelde elementen de algemene geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij op de helling zetten, dat het middels het relaas onmogelijk is een zicht te krijgen op de reële situatie van de verzoekende partij en haar broer en dat van een asielzoeker ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht mag worden dat deze de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Noch volstaat het betoog van de verzoekende partij om aan te tonen dat de commissaris-generaal kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van het geheel van de motieven die in de bestreden beslissing zijn weergegeven te besluiten dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hierbij dient nog opgemerkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar gehoor op het commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van psychische problemen. In de mate waarin de zij de Raad er hierbij om verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel hun recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de eventuele medische problematiek van mevrouw, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk, noch toont zij aan dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden, waardoor er geen sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad wijst er tenslotte op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en dat er tegen deze beslissing, zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet enkel een annulatieberoep openstaat bij de Raad. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad de verzoekende partij niet als vluchteling erkennen, noch haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting van 8 oktober 2013, waar de kamervoorzitter de verzoekende partij uitdrukkelijk uitnodigt om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen, verwijst de verzoekende partij slechts naar de procedure.

Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel stelt te verwijzen naar de procedure zonder daarbij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 2 september 2013 opgenomen aspecten te formuleren, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET